

Vladimír Medek - A opravdu, malí zelení mužíčkové

17. 3. 19..

Všecko začalo tak, jak to tisíckrát vylíčili předem; a jelikož šlo o událost vpravdě historickou, bývalo by se patřilo, aby na místě čekala hudba, představitelé města v čele se starostou Lacomtem a chumel reportérů; nebo aspoň špalír všech spisovatelů a novinářů, kterým tenhle námět kdy dopomohl k honoráři. Ovšem i největší události se někdy dostavují nečekaně, a tak ulička Anne-Margueritte byla skoro pustá; bylo ostatně půl šesté a je to blbost, vstávat takhle brzy, jak reptal výčepník Louis, když vytahoval rolety. Jeho jediným zákazníkem byla zatím slečna Denise Carmotová, která mu vyprávěla cosi o dvou pánech, s nimiž se seznámila večer. Chvillemi zabíhala i k jiným večerům a jiným pánům, a z toho, jak je rozdělovala na slušnáky a hajzly, čtenář už dozajista pochopil, že patřila k nejstaršímu řemeslu na světě. Louis si jejích řečí nevšímal; byl na nočňátka zvyklý a tržby od nich představovaly hlavní důvod, proč otvíral tak brzy. Denise si právě nabrala další sousto pepřeného tatara, když se to stalo.

Nad uličkou Anne-Margueritte se objevil diskovitý předmět a s bzučením se snášel dolů.

Měřil v průměru asi třičtvrtě metru, a když byl těsně nad zemí, vyklouzly zespod tři tenké nožky a natahovaly se, až zůstaly stát na křivolaké dlažbě. Jako domeček na kuří nožce, pomyslně si Louis. Teprve pak si váhavě připustil, co vlastně vidí.

"To ne," vyjekla Denise. "Já jsem přeci nic nepila - Pro Krista, proč se to musí stát zrovna mně?"

Sklenička abstintu, kterou měla v ruce, její tvrzení poněkud zpochybňovala, jenže teď nebyl čas se s ní přít.

"Kuš," vyzval ji Louis nešetrně. "Já ho přeci vidím taky."

Ještě se nestačil rozhodnout, zda si tu věc má prohlédnout z blízka, když se na boku otevřela dvířka, dolů sjely schůdky a po nich vystoupili dva zelení mužíčkové; na hlavách měli přilby, jaké Luis kdysi viděl ve filmu, a jejich stříbřitě zelené oděvy byly plné páček. V oválných obličejích měli šterbinovité oči a odulá ústa; neměřili víc než třicet centimetrů.

U slečny Denise vyvolal jejich příchod podivnou změnu duševního rozpoložení. "Božíčku, to jsou roz-to-mi-lí," zazpívala nadšeně.

Sklouzla se židličky a pokoušela se nabízet jim všecko, co bylo po ruce. Louis měl dojem, že se mužíčkové tváří rozpačitě, Denise jim však drobila rohlík a pak jednomu přidržela k ústům skleničku. "Cvakni si taky," vyzvala ho. "Beztak to u vás nemáte."

Mužíček opatrně usrkl a potom naráz uchopil kalíšek oběma rukama a nepustil ho, dokud v něm byla jediná kapka.

"Teda ty máš splávek," řekla Denise nadšeně. "To nic, dáme si ještě jednu."

Druhý mužíček si zatím vložil do úst kousek rohlíku. Okamžik přežvykoval a pak ho znechuceně vyplivl.

"Takovej dobrej rohlíček," napomenula ho Denise. "To tvůj kamarád je jinačí číman."

Ulomila další kousek a začala ho svému oblíbenci cpát do úst; ten druhý však něco zapípal a mužíček její ruku s rohlíkem odstrčil.

"Neblbni," řekla Denise. "Když chlastáš, musíš taky něco sníst. Nalej nám ještě, Loui."

Louis to sledoval dost rozpačitě; připouštěl si, že chování slečny Carmotové není ten nejlepší způsob, jak vítat návštěvníky z jiného světa, nevěděl ovšem, co udělat místo toho.

Z rozpaků si šel prohlédnout létající talíř; byl z leskle zeleného kovu a jen o málo vyšší než oba mužíčkové. Otevřenými dveřmi bylo vidět změt drátků, přístrojů a páček. Natáhl k němu ruku, v tu chvíli ho však zarazilo rozčilené čírikání. Jeden z mužíčků běžel k němu a rozhazoval rukama.

Louis se obrátil a posunky mu naznačoval, že nechá talíř na pokoji; potom mu ukázal na židličku, a když mužíček chápavě zakýval, shýbl se a chtěl ho vysadit.

Udělal to bezmyšlenkovitě, jako kdyby zdvihal dítě nebo kočku; tím víc užasl, když mu po lesklém oděvu prsty sklouzly.

Mužiček byl mnohem těžší, než čekal. To není možné, pomyslí si. I kdyby byl ze železa-

Mužiček zatím vyšplhal na židličku sám; jeho společník ještě jednou očichal prázdnou sklenku a potom vrávoravě následoval jeho příkladu.

Opuštěná Denise usedla na dlažbu. "Všecky se na mě vykašlou, i ten prcek," řekla málem v slzách. "Sakra, Loui, co je a tím pítím?"

"Kuš," odbyl ji Louis a posadil se na prázdnou židličku, aby byl k mužičkovi co nejbliž.

"Odkud jste?"

Mužiček mlčel, výčepník však měl pocit, že si ho svýma úzkýma očima soustředěně prohlíží.

"Tady je Země," zkusil to znovu. "Francie. Frankreich, France," připojil ještě drobtý svých výčepnických znalostí pro případ, že by jiný jazyk ovládali líp.

Mužiček se tvářil neurčitě; uchýlil se tedy k jednomu z nejstarších znamení míru a ukázal mu prázdné dlaně.

Mužiček se zakřenil a ukousl mu prst.

Louis zařval; okamžik divoce mával ve vzduchu malíčkem, na kterém chyběly dva články, a pak se rozehnal pěstí.

Rozmach a síla udělaly čest rokům, které strávil u válečné mariny a v amatérském ringu; mužiček však dál netečně přežvykoval, a Louis si prohlížel rozbité kotníky.

Pak znovu začal pěst, to však už mužiček vytáhl malou rourku a z té vyšlehl plamen, prošel Louisovi očním důlkem do lebky a mezi nazrzlými vlasy vyletěl ven.

Výčepník se ztěžka sesul, a druhý mužiček naráz sjel se židličky a uhryzl mu další prst.

Denise zavřeštěla.

21. 7. 19..

Byla to podivná doba, která teď nastala. Zatím si lidé ještě neuvědomovali, že už nejsou na planetě sami- přes všechny zprávy o Minimanech, jak se jim začalo říkat. (Zpočátku sice novináři užívali i označení Minikini, Liliputi a tucet dalších, název Minimani však brzo převládl, snad proto že šlo o pochybný slepenec dvou jazyků, a užívalo se ho i ve vědeckých studiích; výjimku představovali pouze vědci němečtí, kteří jako obvykle razili vlastní označení, které vytištěno petitem nezabralo víc než dva a půl řádku.) Navíc bylo léto, a většina lidí se na ně dívala jako na sezónní kachnu, spolu s ještěrem na ostrově Buru. Tam, kde se pak mužičkové opravdu objevili, vítali je s podivem a hlavně se zvědavostí; následky byly o to horší. Jen psi je nesnášeli od prvního okamžiku a vrhali se na ně s hlasitým štěkotem.

Marseillský incident, jak ho ve své studii později nazval profesor Chabrier, se vůbec nedostal do novin; policisté nebrali opilou prostitutku vážně a jen nevysvětlitelné povaze rány, která usmrtila Louise Samaryho, vděčila za to, že zůstala na svobodě.

V Londýně přistál talíř s Minimaný v Hyde Parku; zpočátku se chovali neškodně a na místo byl přivolán astronom z Jodrell Bank. Ten se pokusil navázat s nimi rozhovor, i když mu při tom byla na prospěch spíš encyklopedická znalost vědeckofantastických románů; když vyzkoušel různá znamení prsty a často doporučovanou domluvu pomocí poučky o čtvercích nad odvěsnami a nad přeponou, údajně známé každé lepší civilizaci, nakreslil nakonec do písku terčík, z kterého sršely paprsky, a kolem něho planetky. Ukázal na třetí z nich, mávl kolem sebe a tázavě pohlédl na mužičky.

Nato ho jeden z Minimanů střelil do úst, a mladý astronom padl tváří mezi oběžnou dráhu Marsu a Jupitera a byl mrtev.

Ve španělské Medině del Campo vyvolal přilet Minimanů srocení takového zástupu, že se na náměstí dostavil oddíl Guardia Civil a pro jistotu ho rozehnal; potom četnický teniente vyzval mužičky, aby se legitimovali, a když ho ignorovali, nařídil použít obušků. Nejistilo se, kdo vystřelil první, jisté

však je, že na medinském náměstí došlo k první přestřelce mezi lidmi a Minimany, a když bylo po všem, měli četníci šest mrtvých včetně velícího důstojníka.

V Anglii i ve Španělsku se Minimánům podařilo vyváznout; hůř na tom byla čtveřice, která se jednoho dne objevila v Drachselsriedu. Počestní a katoličtí Bavoráci neměli od první chvíle pochyb, že se jedná o skřety, rarachy a símě ďáblové, a povzbuzování místním duchovním, zasypali je kamením. Minimánům to neublížilo; jemná aparatura jejich stroje však v dešti šutrů přece utrpěla a mužičkové si nakonec prostříleli cestu z vesnice a zmizeli v lesích.

Tou dobou Jim Andrews z "Baltimore Sun" prošel všechny dosavadní zprávy o setkání lidí a Minimánů; jeho článek "Zatím sto šedesát osm" přetiskla snad polovina deníků na světě a znamenal začátek obratu. Lidé začali pozvolna chápat, a pobavenou zvědavost vystřídal nepřítelství a strach. Poněvadž Minimani byli zřejmě nezranitelní; a všechny zprávy končily mrtvými jenom na jedné straně.

Navíc nikdo neměl tušení, kde se Minimani zdržují; družice Zarja 82 sice ve výšce tří tisíc kilometrů zaznamenala neurčité předměty, byly však příliš daleko, než aby je bylo možno identifikovat. Přesto se objevil návrh vypustit kolem Země magnetické miny, nesetkal se však s valným ohlasem; ne snad pro nedostatečnou kapacitu zbrojovek, nýbrž proto, že nikdo doopravdy nevěděl, kde Minimany hledat.

Až dosud se zdálo, že mužičkové přistávají výhradně na pevnině. Výjimkou byl případ bitevní lodi Jejího Veličenstva Duke of Marlborough; podle vyprávění trosečníků se na sedmdesátém stupni východní délky a dvacátém pátém jižní šířky nad lodí objevil obrovský létající talíř - "no aspoň takových dvacet metrů" - a s ním několik menších.

Kapitán se pokusil vejít s ním ve spojení pomocí vlajkových signálů; jedinou odpověď však byl úzký bílý blesk, který zabil dva námořníky a rozpůlil dělovou věž. Nato kapitán Blake nařídil obrátit loď a pálit ze všech děl, co jich Duke of Marlborough ještě měl; přestřelka trvala šestnáct minut a pak se bitevní loď potopila, když ji svítivý plamen přesekl v půli. Veliký disk ještě chvíli kroužil nad bojištěm, pak se však náraz divně zahoupal a zmizel také ve vlnách Indického oceánu. "Snad sme ho přeci nakráppli," jak řekl novinářům jeden ze zachráněných, desátník Patrick Kilby. "Nebo to ty hajzlové maj i jako ponorku."

Nakonec si však Minimani vybrali Spojené státy; snad chtěli potvrdit zakořeněný názor jejich obyvatel, hlásaný Americkou legií a Dcerami americké revoluce, že jsou národem vyvoleným, a proto si je zvolili také. Ostatní země pochopitelně nabídly Spojeným státům pomoc a ty ji pochopitelně odmítly; Minimani však byli tady, a nebyl to už jeden létající talíř. Až dosud to byly jen průkazné hlídky; teď začalo vyloďování, meziplanetární den D.

Letadla, která ještě přeletěla nad severovýchodní částí Colorada, přinášela zprávy o desítkách velkých talířů, které tam přistály. Potom je mužičkové začali sestřelovat.

Podivná doba skončila.

14. 8. 19..

Willie Caruthers ležel v mělkém zákopu a držel v ruce pušku.

Byli to ještě muži, tady v Sedwicku ve státě Colorado. Bydleli v pohodlných domech s televizory, ledničkami a s klimatizací, řídili svoje buicky, fordý a chryslery, a pušky nosili jenom na lov; žili však rozvázněji než úspěšní lidé z měst a dosud neznali duševní poruchy ani heroin. Od časného jara do pozdního podzimu měli tváře opálené sluncem, a živila je země jako jejich předky. Byla to jejich země, kterou dobyli před stopadesáti lety, tenkrát, když kryté vozy táhly prérií a když se zastavily na noc, stavěli z nich obranný val a kolem ohňů bděli muži s puškami; byla jejich, i když si ji tenkrát dávno vzali násilím, a kdo by jim ji chtěl vzít, bude mít co dělat s nimi.

O útoku Minimánů se dozvěděli před čtyřmi dny, když denverská vysílačka začala přinášet první zmatené zprávy. Druhý den se vrátil Frank Koniursky, který byl zrovna v Denveru, a vyprávěl o malých zelených, kterými se to v ulicích jen hemžilo, a o zpáteční cestě po silnici, kolem níž ležela převrácená auta a mrtví lidé. Minimani byli i v Brightonu, ve Fort Morgan a ve Sterlingu. Frank nevěděl, proč ho nechali naživu, zdálo se však, že nezabíjejí všechny, aspoň ne najednou; vyprávěl však i o mrtvé ženě, kterou viděl na silnici u Roggen, a na jejím těle se doslova páslo několik Minimánů.

Stačili se o jejich řádění dozvědět právě dost, než se denverský rozhlas definitivně odmlčel; a ve středu večer se všichni dospělí muži shromáždili ve velkém sále Hankerovy tančírny, tak jako kdysi jejich předkové, a stejně jako oni se rozhodli na nikoho nespolehat a připravit se k obraně. Ženy a děti odvezli na bezpečné místo v kopcích, vykopali kolem Sedgwicku zákopy a rozebrali si zbrojnici Národní gardy; a teď Willie Caruthers sledoval dva zelené talíře, které se rychle přibližovaly, nehluché a smrtící. Zezdola od silnice bylo slyšet střelbu. Johnny Fern, který ležel o několik metrů dál, se na Willieho zašklebil a zdvihl bazuku, chvíli pečlivě mířil a stiskl spoušť.

"Máš to moc vpravo, Johnny," ozvala se Jessie Forresterová, jediná žena, která v Sedgwicku zůstala. Byla vysoká a kostnatá, a ohnivě červené vlasy stažené do uzlu; statek po otci obhospodařovala sama a říkalo se, že za mlada dokázala holýma rukama ohýbat podkovy.

"Můj táta mně kolikrát vypravoval, jak sem starej Jesse Forrester přišel s první výpravou," prohlásil na schůzi v tančírně. "Já se menuju jako von a zůstanu tady, a je mi fuk, co si vo tom kdo myslí."

Bylo mnoho věcí, které v Sedgwicku nevěděli, a snad to bylo dobře; nevěděli o útoku federální armády u Kit Carson a o pancéřích tanků, které paprsky Minimanů řezaly jako papír; nevěděli, že celou oblast vylovení - která zabírala většinu státu Colorado, ale i jih Wyomingu až po silnici z Rawlinsu do Cheyenne, a ještě kousek Nebrasky - Minimaní neprodyšně uzavřeli; ani o masakru čtvrtého paradesantního pluku na denverském předměstí.

Jeden z talířů se teď hnál přímo k nim, a pak z něj vyšlehl bílý paprsek a Willie musel zavřít oči; potom uslyšel rachot a když je zase otevřel, uviděl hromadu trosek tam, kde předtím stál Stricklandův dům. Naráz tu trčely jen zbytky zdí, které jako by hladce přeřízl. Ze všech stran bylo slyšet střelbu. Johnny Fern znovu pečlivě zamířil a stiskl spoušť.

Opláštěvaná střelba z pancéřovky je dost silná, aby prorazila tankový štít, a zřejmě něco dokázala i teď, poněvadž zelený disk zakolísal a pak se snesl k zemi.

"Ježíši, Johnny," řekla Jessie. "Tys ho sundal." Zvedla se, aby líp viděla, a hned sebou zas hodila do zákopu, když z talíře vyšlehl bílý blesk a rozřezával vzduch nad jejich hlavami. Potom z talíře vystoupili dva Minimaní a zamířili k nim. Nalevo od Willieho se rozeřval Jessiin těžký kulomet a chrllil ocel kadencí několika set ran za minutu;

Willie zamířil co nejpečlivěji a stiskl spoušť. Býval by přísahal, že viděl, jak střela zasáhla jednoho z Minimanů a skutálela se na zem; mužíček však šel dál a Willie zřetelně rozeznával jeho bezvýrazný obličej, úzké oči a velká ústa se zelenými rty. V rukou drželi rourky, o kterých obyvatelé Sedgwicku už slyšeli. Willie nazdařbůh vypálil další ránu.

To je přeci k ničemu, pomyslně si zoufale. Věděl, že je to strach, ten nahý a zoufalý pocit, který vlastně ještě nikdy nepoznal, strach ze smrti, která šla přímo k němu pitvorným, neúprosným krokem. Strašlivě se mu chtělo močit; ležel v zákopu a věděl, že se nedá nic dělat. Pak se odněkud přihnál Sam Wallace, držel pušku za hlaveň jako kyj a začal Minimany mlátit pažbou. "Vy parchanti mizerný, křivonohý!" řval a tloukl do nich, až z pušky odletovaly třísky. "Já vás naučím!" Až jeden z Minimanů zdvihl svou rourku a bylo po všem; Sam Wallace ležel na zemi, v ruce pušku s rozbitou pažbou, a nekřičel už.

V tu chvíli znovu zahřměla bazuka a jeden z Minimanů se zastavil, v obličeji se mu objevilo něco podobného údivu a ozval se výbuch; mužíček ještě chvíli stál, stříbřitý oděv roztržený a jednu ruku pryč, a potom padl na tvář jako Sam Wallace. Jessie rychle za sebou vyhodila tři ruční granáty a Willie se jen tiskl na dno zákopu, jak se nad ním přehnalá smršť hlíny a ohně. Druhý Miniman však stál dál, v obličeji stále ten studený, prázdný výraz, a pak se svým titěrným krokem pustil znovu k nim. "Krucifix, zrovna teď se ten krám zasekne," slyšel Willie Johnnyho Ferna. "Nevíte někdo, co se s tím má dělat?"

Potom se přiřítíl Frank Capek s buldozerem, v plné jízdě nabral Minimana lopatou, podrazil mu nohy, vlácel ho před sebou a pak ho napolo omráčeného vysypal obráncům k nohám. Miniman se posadil. Smrtonosná rourka ležela asi metr od něj, a Willie ji pažbou odpálil do bezpečné vzdálenosti. Pak zvedl pušku a namířil na Minimana, kterému z odulých úst vycházely pisklavé zvuky.

"Nech to na mě," řekl Johnny Fern chraplavě. "Na ty svině jinýho neplatí," a ostatní se ohromeně dívali, jak se pláštěná střela zaryla do Minimanova těla, a pak se ozval výbuch.

Willie se podíval na své ruce a zjistil, že se už netřesou. Na chvíli bylo po všem a horké slunce sálalo na vyprahlou zem, tak jako před stopadesáti lety, a pak se v dálce objevily další zelené disky a oni znovu zalehli do zákopů.

Byli to ještě muži, tam v Sedgwicku ve státě Colorado.

31. 8. 19..

"...po celé této čáře federativní armáda spolu s Národní gardou vybudovala souvislou obranu," a čtyřhvězdičkový generál si otřel čelo. "Po neúspěšných útočných operacích bylo přijato rozhodnutí izolovat Minimany v prostoru, který obsadili, zabránit okupaci dalšího území a vytvořit podmínky k našemu nástupu."

"Několik dní Minimani setrvali v obsazeném prostoru; v pondělí ve čtrnáct třicet čtyři však v oblasti Peyton-Calhan zahájili útok proti opevněné linii šesté divize. Protiútok našich tanků skončil zničením všech nasazených strojů; v bitvě byly úplně rozdrčeny pátá a šestá divize druhé armády a tři pluky Národní gardy. Nasazení letectva zůstalo bez účinku; z výšky je nezasáhneme a nízko letící stroje Minimani sestřelují. Ve vzdušných soubojích navíc jejich talíře mohou lépe manévrovat a díky svým rozměrům jsou prakticky nezasažitelné."

"Minimani pronikli do Colorado Springs a do Puebla a rozšířili obsazené území přibližně o padesát mil k jihu; ale to nejhorší - To je prostě hrůza," generál na okamžik vypadl z úředního tónu. "Dámy a pánové, armáda je na hranici paniky. Vojáci jsou přesvědčeni, že Minimani jsou nezranitelní; za takové situace je naše obranná linie fikcí, která se zhroutí při sebemenším náporu."

"Prosím profesora Wilmingtona," řekl předsedající a profesor vstal, urovnal si kravatu a přistoupil k řečnickému pultu. Byl to vysoký brunet sportovní postavy, na jehož příslušnost k vědeckým kruhům ukazovaly jen brýle s masivní obroučkou. S ohledem na vážnost otázky se jí nezabýval žádný podvýbor, ale společné zasedání senátu a kongresu; a u malého stolku uprostřed seděl šedovlasý muž s hranatým obličejem. President Spojených států měl oči zarudlé nevyspáním a poklepal tužkou na stůl.

"Dámy a pánové, jednu věc bych chtěl předeslat; nečekejte ode mne zázrak," začal klidně.

"Dokážeme-li najít řešení, bude obtížné a neobejde se bez obětí. Generál Cooper tu užil výrazu, že Minimani jsou nezranitelní; není to úplně tak, ale je na tom dost pravdy. Před námi však stojí nutnost proti nim bojovat. Jistě si vzpomenete, že první srážky mezi lidmi a Minimany se vykládaly jako neblahý omyl. Chtěl bych tu říci jasně:

Není to pravda. Ani v jediném svědectví o přistání Minimanů nebyla zaznamenána sebemenší snaha s námi komunikovat. Dokonce ani ti, které jsme zajali -" sálem prošlo vzrušení a profesor trochu ješitně udělal pauzu - "o to neprojeví žádný zájem. Jejich program je boj na život a na smrt. Lidská rasa si zvykla, že jí tato planeta patří, a kromě přírodních pohrom že jsou pro nás jediným nebezpečím plody vlastního ducha a spory mezi námi samotnými. Teď však je tu jiný druh, možná inteligentnější než my; a i když řada soudů v této zemi do dneška nechce vzít na vědomí, že existoval muž jménem Darwin, zákon přirozeného výběru platí a přežije schopnější."

V sále bylo ticho a profesor důrazně poklepal prstem na řečnický pult.

Generál Cooper by vám jistě potvrdil starou pušku: Chceme-li proti někomu bojovat, pak čím lépe ho známe, tím větší máme šanci. Ale náš způsob vedený války byl trestuhodně amatérský; pracovní skupina se proto zaměřila na získání maxima znalostí o Minimanech."

"Domníváme se, že se vyvinuly na planetě se silným gravitačním polem a enormní hustotou; jedná se o rasu na vysokém inteligenčním stupni, a jejich technická úroveň je v řadě ohledů vyšší. Potvrzují to jejich zbraně, které jsou obdobou laserových paprsků, a fakt, že v masovém počtu překonali vzdálenosti vesmíru. Jejich postup v bojových akcích svědčí o vysoké míře organizace. O jejich psychickém životě a kultuře - pokud něco takového vůbec mají - zatím informace nemáme."

Otylý kongresman v přední lavici se zašklebil, jako kdyby ho napadla nějaká zábavná otázka; zavrtěl se, ale nakonec ji nevyslovil.

"Od samého začátku lidi udivovala váha těchto nepatrných mužíčků," profesor se na něj přesto káravě podíval. "Jejich tělo je živý organismus hlavní složkou je však jakýsi kov, dosud neznámý prvek o extrémní specifické váze."

"Nemíním vás tu zdržovat somatologickými podrobnostmi; ostatně naše vědomosti jsou značně kusé, poněvadž pitvat Minimany lze jen dostatečně silným laserem. Jisté je, že nemají plíce ani žábry, a během pokusů se pohybovali v atmosférách blízkých vakuu stejně jako v normální atmosféře. Právě tak nemají krevní oběh, a domníváme se, že funkci obou soustav u Minimánů zastává zaživací systém, který je rozveden po celém organismu, takže dochází k přímé výživě tkání. Pro Minimany je to výhoda při kosmických letech; pro nás je to nevýhoda, poněvadž proti nim nelze použít bojových plynů."

Sálem znovu prošlo zašumění, tentokrát však profesor viděl na řadě tváří nesouhlas.

"Pánové, já vím, co si teď myslíte," řekl Wilmington drsně. "Mezinárodní konvence samozřejmě zakazují chemickou válku; zrovna tak příkazují humánní zacházení se zajatci a my jsme zkoušeli i to, jak je usmrtit -" šum teď už přerůstal v hluk a vřavu - "prosím o klid, pánové! Minimani žádnou takovou konvenci nepodepsali a každý, kdo ví, jak zacházeli s lidmi v obsazené oblasti, mi dá zapravdu; ujišťuji vás, že než s nimi budeme hotovi, vy sami možná schválíte věci daleko horší. Proti Minimánům nevedeme válku v běžném slova smyslu. Představují pro nás takové nebezpečí, jako třeba jedovatí hadi, a podle toho s nimi musíme zacházet; a kdybychom tu jednali třeba o bacilech tuberkulózy, nikoho z vás ani nenapadne požadovat pro ně nějakou šanci."

"Pokud jde o tak zvanou nezranitelnost Minimánů," sál se pomalu uklidňoval a Wilmington rázným zaklepáním utišil poslední hlasy, "běžné pěchotní zbraně jsou skutečně k nepotřebě, poněvadž kovové tkáně Minimánů jejich střely odrážejí. Prorazit je může jen přímý zásah o dostatečné průbojnosti, pokud má projektil pevný plášť. Ruční granáty měly minimální efekt; prakticky lze použít jen pancéřovek, děl a tankových kanonů. Těmito zbraněmi jsou Minimani zranitelní; ovšem při jejich počtu je to totéž, jako jít s puškou proti mravencům. Přesto na tyto prostředky nesmíme zapomenout, tím spíš, že létající stroje Minimánů jsou zranitelnější; kov, z kterého je zhotovují, zřejmě není zcela identický s kovem obsaženým v jejich tělech, a nelze vyloučit domněnku některých členů týmu, že stroje nepocházejí z původní planety Minimánů, nýbrž byly vyrobeny z materiálů získaných jinde."

"Velmi dobrých výsledků jsme dosáhli s laserovým desintegrátorem; ovšem pro bojové nasazení by jich bylo zapotřebí několik set tisíc. Takové množství nelze v dohledné době vyrobit, a navíc by proti titěrným Minimánům byli naši vojáci v krajní nevýhodě."

"Dost jsme si slibovali od první zřetelné slabosti Minimánů, která nám umožnila získat zajatce; je to přitom slabost tak velice lidská," a profesor opět udělal pomlku, jako by zdůrazňoval pointu, "jako je sklon a alkoholu. Našli jsme o tom zmínky v některých zprávách a zkusili jsme je nalákat na pořádnou whisky; Minimani - promiňte mi ten výraz - se ožrali jak Dánové a pak už nebylo těžké je odzbrojit. Když jsme to však vyzkoušeli znovu, podařilo se nám nachytat jen pár jednotlivců; ostatní zřejmě respektovali nějaký zákaz, který mezitím dostali."

"Zajetí nám v první řadě umožnilo sledovat jejich rozmnožování," otlý kongresman zdvihl hlavu a znovu se zašklebil, "které nejspíše připomíná prvotní jednoduché organismy."

Minimani jsou zřejmě bezpohlavní, a když dosáhnou určitého vzrůstu - kolem pětatřiceti centimetrů - zakuklí se a rozdělí na tři samostatné jedince. Při dostatečných dávkách potravy k tomu dochází po dvou týdnech. Znamená to, že potomstvo jednoho Minimana za pouhého půl roku vyjadřuje číslo tři na třináctou, tedy víc než jeden a půl milionu, mnohem víc než u pověstných australských králíků."

"Přes svoji metalickou podstatu se živí organickými látkami. Přednostně napadají teplokrevné živočichy, a mají-li možnost výběru mezi člověkem a zvířetem, útočí bez výjimky na lidi; chápou zřejmě, že tu pro ně představujeme jediného vážného soupeře."

"Dámy a pánové; v minulosti lidé strávili mnoho času úvahami o možném setkání s mimozemskou civilizací, od vědeckých prognóz až po čirou fantazii, od setkání dvou inteligentních ras až po parapsychologické kontakty. Bohužel nemáme co dělat s něčím tak subtilním;

Minimani - přes všechnu svou technickou vyspělost - nejsou než šelmy táhnoucí vesmírem a přišli nás prostě sežrat."

A pak už byla jen vřava, jakou Kongres ještě nepamatoval.

2. 9. 19..

President Spojených států vyhlásil stav národního ohrožení.

4. 9. 19..

President jmenoval Nejvyšší válečnou radu, jejímiž členy byli profesor Wilmington, presidentův osobní poradce Henry Shulz a generál Gilbert; ten nahradil generála Coopera, jenž zahynul den předtím, když Minimani sestřelili jeho helikoptéru. Téhož odpoledne družice zaznamenaly podezřelé shlukování Minimánů a z rozhodnutí Rady byla do obsazené oblasti zahrnuta velká stáda dobytka ("museli jsme tu chamrad ještě nakrmit, abychom získali čas," jak řekl generál Gilbert). Minimani tuto neočekávanou žertvu zřejmě přijali a několik dní byl klid. Nato nechala Nejvyšší válečná rada dopravit do obsazených oblastí několik tisíc tun hovězího masa, napuštěného strychninem, cyankali a všemi ostatními jedy, které byly v dostatečných kvantech k dispozici; a když fotografie z družic ukázaly tisíce uhynulých Minimánů, slavila Amerika nejistě své první vítězství. O dva dny později však další dávka zůstala nepovšimnutě na zemi; Minimani znovu dokázali, že se učí rychle. Navíc 11. září jejich jednotky zaútočily u Arapahoe a pronikly na území Kansasu; obyvatelstvo bylo z ohrožených oblastí evakuováno už dávno, přesto však zpráva o dalších územních ziscích Minimánů vyvolala novou paniku. Nebylo to poslední území, které získali; ale to další jim lidé vydali sami.

14. září stáhl generál Gilbert většinu jednotek z palebné čáry a s přispěním veškeré techniky i desítek dobrovolníků během tří dnů vykopali kolem celé obsazené oblasti příkop, hluboký tři metry, a vybetonovali jeho stěny; 17. září ho začali napouštět. To už sebejistá Amerika zjistila, že potřebuje cizí pomoc tam, kde to čekala nejmíň; a tak na okolních letištích přistávaly mohutné Jablotkovy s cisternami sovětské i polské vodky a kubánského rumu, a z velkých Lockheedů vykládali cisterny s whiskou; na celé planetě nezbyl snad litr lihu, ale 19. září byl obranný pás hotov a lidé se stáhli na druhý břeh. Mezinárodní pomoc se ostatně neomezila na dodávky lihovin; Gilbertova armáda potřebovala děla a pancéřovky, víc, než jich bylo ve všech zbrojnicích Spojených států, a s přispěním většiny ostatních zemí je dostala. 21. září u Sharon Springs ve vlnách Ožralé řeky (jak ji pokřtili američtí vojáci) bídne ztroskotala ofenzíva Minimánů; opilí mužičkové se potáceli kolem kanálu a soustředěná palba obstarala zbytek.

Tou dobou družice ověřily to, co už bylo každému jasné; na celém obsazeném území nezůstal naživu jediný člověk.

A pak se samozřejmě sáhlo k té poslední zbraní.

16. 12. 19..

Bylo by jistě na místě popsat poslední bitvu, ale vlastně k žádné nedošlo; bylo to bitevní pole, ale namísto ohňů tu žhnuly jen ručičky geigerů, a jenom z dálky sem občas doléhala střelba; to federální jednotky, pořád ještě soustředěné na březích Kanálu, svědomitě hubily poslední hladové tlupy Minimánů, které unikly hlavnímu úderu a teď se pokoušely prorazit obklíčení. Helikoptéra byla první, která tu přistála; a oba muži, kteří z ní vystoupili, měli speciální ochranné oděvy. Kdysi tu stávalo město Roggen; ale řádění Minimánů a po něm jaderný úder vykonaly svoje. Jenom hromady trosek a zbytky někdejší dálnice číslo osmdesát dokazovaly, že tu dřív žili lidé, a jenom beztvaré zbytky zelených těl připomínaly ty, kteří sem přišli ničit a zabíjet. V dálce se bělaly štíty Skalistých hor, ale tady se sníh nechtěl usadit a řídce padající vločky se na horké půdě rozpouštěly.

"Tak to je konec Minimánů," řekl generál.

Wilmington šel shrbeně, jako by ho napětí posledních týdnů připravilo o všechnu energii; a když odpověděl, zněl jeho hlas jinak, než byl Gilbert zvyklý.

"Ano, máme to za sebou. Řekněte mi, Rone - měli jsme na to právo?"

"Co blázníte, Sidney?" zeptal se Gilbert.

Wilmington však jako by spíš pokračoval v samomluvě.

"Prokázali jsme svou převahu, to jistě. Jenž tu prokázali i naši pradědové, když vyhubili Indiány, a to bylo svinstvo. Byla to přece jen inteligentní rasa a my jsme je pobili.

Nemusíte mi odpovídat, Rone; já znám všechny odpovědi sám," a profesor ztěžka došlapoval na spálenou zem. "Jsme jenom obyčejní zabijáci, kteří vyvraždili jiný národ, jako už tolikrát v temných dějinách lidstva? Nebo jsme opravdu prokázali svou životaschopnost v boji s jiným přírodním druhem, prokázali jsme, že jsme schopnější? Že lidstvo dosáhlo vysokého stupně techniky a kultury, ale zůstalo mladé, nezapomnělo na zákon pěsti a kyje, jímž kdysi pralidé zabíjeli dravé šelmy - a dokáže se stejně postavit všem nebezpečím, která potká na cestách vesmírem?"

"Na univerzitě nám vykládali o oprávněné sebeobraně," řekl generál chladně. "A ve Fort Bragg zas jeden starý seržant říkal, že intelektuálům se nikdy nemá úplně věřit; ti že udělají problém i z toho, že dvě a dvě jsou čtyři."

Chvilí šli oba mlčky.

"Já vím, je to jen morální kocovina," řekl pak Wilmington. "Jestlipak víte, Rone, nač už několik dní myslím?"

"Doufám, že na něco rozumnějšího," řekl generál pořád ještě nevlídně.

"To jistě," přikývl Wilmington. "Na ten létající talíř, co spadl do Indického oceánu; ten, který potopil Duke of Marlborough. A co když Minimani dokážou žít i pod vodu? Víte vůbec, co je v moři ryb?"

I přes pancéřové sklo bylo vidět, jak Gilbert zezelenal.